

Személy az intézményben

„Mert önmagunk értékelése önértéket tételez fel; és oly személyben, aki igaz értéke tudatában van, vagy nincsen büszkeség, vagy igaz és nemes büszkeség él benne. Hasonlóképpen, az önmegvetés önnön alantosságunkat vagy fogyatékos voltunkat tételezi fel; s lehet vagy jogos szerénység, vagy jogosulatlan alázat. Ám annyi bizonyos, hogy bárki legyen is büszke, valamire kell büszkének lennie.”

(Lord Shaftesbury)

Egy társadalom szervezettségével összefüggésben épülnek ki azok a rendszerbe foglalt intézményei, amelyek a társadalmi működés akadálymentességét és folyamatosságát hivatottak biztosítani. Azonban az intézményi szándék éppen ellene hat az egyéni kezdeményezőkézségnek és felelősségvállalásnak, mert amely ügy megkapja a maga intézményét, azt a társadalom tagjai, a személyek saját felelősségi körükből kivontnak, illetőleg lényegében „elintézettnek” tekintik. Az intézmények pedig nagy általánosságban igyekezetüket nem kis részben szokták volt arra fordítani, hogy minimumra szorítsák aktivitásukat a felelősségre vonhatóság határain. Ez azután gyakran üt vissza a konkrét megoldások terén, lerontva a hatékonyságot azokon a pontokon, ahol nem ritkán a kívánt eredmény még egyéni találékonyságot is igényelne.

Van azonban bármely ország intézményi rendszerének egy jelentős tagja, amelyiknél talán nem elvárt, de mindenképpen remélt, hogy az intézményi működés sem az egyéni találékonyságot, sem a felelősségvállalást nem öli ki, s minden aktivitás a hozzá illő gondossággal kerül kifejtésre. Ez az intézmény pedig az egészségügy. És az uralkodóvá váló modellhez képest, melyben a finanszírozási szempont már felülírja a gyógyítási koncepciót, egészségügyünk maradékából még mindig sok kiemelkedő példáról lehet hallani, amelyek egyetlen motivációja már csak a személy lelkiismerete. Egy ilyen történet vette kezdetét még 1975-ben, amikor Katona Ferenc professzor megbízást kapott saját kutatási eredményeinek felhasználásával egy új kórházi osztály alapítására.

Katona Ferenc professzor kutatása gyermekek fejlődésneurológiai problémáira fókuszált, s az idő tájt nemcsak úttörőnek számított, de tárgyában mindannyiunk érintett. – Mert a betegségek elleni küzdelem általában közügy, de amikor egy kisgyermek, esetleg egy csecsemő betegségéről van szó – a szív meghasad. – Ugyan ki tudna érzéketlenül elmenni egy újszülött mellett, aki képtelen légzését és nyelését koordinálni?

Az akkor alapított osztály fordultatos történeteket követően ma már a Szent Margit Kórház Fejlődésneurológiai Osztályaként működik, és még mindig az eredeti elhivatottsággal vállal felelősséget az egész ország területén a kóros idegrendszeri fejlődéssel születettekért.

A régi szellem jelenlétének legújabb eredményeként könyvelhető el annak a 61 742 US\$ értékű műszernek a beszerzése, ami akár állami, akár informális kapcsolatokon keresztül lehetetlen lett volna. A műszerre azonban a munka minőségi emeléséhez – amin bizony az egészségügyben életek múlnak – szükség volt, és ez a közösség addig kereste a megoldást, míg október 26-án az új diagnosztikai eszköz átadásra került, és azóta már munkába fogva látja el feladatát: szemmozgás alapján, csecsemőkortól diagnosztizál idegrendszeri rendellenességeket, amivel bizonyos betegségek korai feltárása ad lehetőséget akár azok teljes gyógyítására is.

Bátran nevezhetjük ezt az eredményt „sikernek”. Sőt, örömteli lenne, ha általában a társadalomban az ilyen eredmények lennének sikernek nevezve.

– Mi kell ehhez?

– Lelkiismeret, találmányosság, kitartás. Csupa olyan tulajdonság, ami nem az intézményben, hanem a személyben van meg.

Azután persze kell még hozzá szakmai kompetencia, a felmerült igény fontosságának közérthető demonstrációs készsége, és kétségtelenül szükség van azokra, akik megfelelő érzékenységgel és nem utolsósorban megvalósítási potenciállal rendelkeznek az ügygel kapcsolatban. Itt minden összeállt. A kopogás jó ajtón hangzott fel, a Rotary Club Budapest-Sasad szervezeténél, ahol nagyon pontosan megértették a feladat súlyát, és ha saját erőből nem is tudtak teljes eredményt szolgáltatni, a társszervezetekkel összefogva az álom megvalósulhatott.

Az eszköz átvételekor beszédében köszönetet mond dr. Berényi Marianne osztályvezető főorvos, az orvostudományok kandidátusa

Együttműködés és Siker

Ilyen az, ha az ember nem alkatrészé válik egy intézményben, hanem személy marad

A képek forrása: <https://rotary-club-budapest-sasad.hu/gyermekszem-figyelo-projekt/>

- Ország -